do ei tea jo kohhus, kus so warra ja kellele ta wimaks jääb."

Wimaks andis haige järrele ja laskis kohtokirjutajat tulla. Ja kellele jättis ta omma warra? Mitte omma ainsa sõbrale, waid keik ühhes tükkis rahha ja maia, koggoni wõerastele, kes agga muido wisipärrast ja kaunid innimessed ollid. Se wihhatas ta sõbra, ta astus haige wodi liggi ja ütles: „Keik omma warra olled sa wõerastele ärrajagganud ja mind, omma keige suremat sõbra, olled sa ükssi ilma jätnud. Kas se õige on?"

„Sinno sõbrus," kaebas haige silmaweega, „sinno sõbrus se olli, mis mind enne aego hauda aiab ja mo noort ello igga lühhendab! Ollekssin ma nenda ellanud, kui need kes mind saggedaste manitsesid, ja kedda minna jölle ommaks waenlaseks piddasin, siis polleks mul tarwis nüüd ahhastussega surma tundi odata! Sa olled mul wõeram kui nemmad, ja andko Jummal sulle andeks, mis sa mulle olled teinud! Nüüd, surma wodi peal, tunnen ma ärra, mis wahhe õige ja walle sõbrusse wahhel on, ja kuida rikkus rummala ja jölleda kätte wahhel õnnetust wõib sata! Olleks ma waene omma warraga waestele head teinud, ja häddaliste koormat kergitand, siis wõiks ma nüüd rahhuga surra; ja olleks sinna mind hea tee peale juhhatand, mo lühhendud ellopäwad ja rikkutud hingerahho ei kissendaks sinno ülle taewa pole. Jummal olgo mo waese hingele armolinne!"

Surreja jäi wait, agga noli kombel olli igga sõnna ta sõbra rindu tunginud. Ta pöris wodi eest ärra, kus ta käis ehk seisis hellisesid kuuldud sõnnad ta kõrwas. Rikkas surri pea ja sai mahha maetud, temma haua peal agga olli tihti kuma silmaweega ta endine sõber nähhä, kes jomist ja kaardimängo mahhajättis ja ausat ello ellas. Tihti, ta keige rõõmsamal silmapilgul, astus õnsa sõbra koggo ta silma ette, ta peale kaebades ja kohhut mõistes, ja süddame tunnistussega on kurri luggu, tedda ei wõi ärrasata, nago teisi peale tikkujaid: tulle teinekord jälle!" Omma surmawodil weel